

PÅ HODET: – Jeg liker luene til mamma, sier datteren Josefine (12). Etter skolen gjør hun lekser mellom sneller og halvferdig produksjon i verkstedet.

Med hjerte for

Som lita jente elsket hun håndarbeid. Nå har Anett-Kristin gjort levebrød av skapergleden. Hun designer vakre kreasjoner – med påsydd hjerte som signatur.

TEKST: BERIT RINGSBY • FOTO: SVERRE CHR. JARILD

DEN SITTER SOM et skudd! Stefaren prøver den røde, flotte lua Anett-Kristin har strikket til ham. Hun har akkurat fylt ni år, og hodeplaget er det første hun har laget uten hjelp. Hun husker hvor stolt hun var. At hun aldri så ham bruke lua, spilte ingen rolle. Det er den samme skapergleden som tretti år senere

fikk henne til å slutte i en trygg kontorjobb og starte «Anett-Kristin Strikk og Design» i Enebakk.

– Jeg elsker å jobbe med design og farger, sier Anett-Kristin Andersen (43). – Det er så morsomt på jobb at jeg enkelte dager må ta meg sammen for å stenge døren og gå hjem.

Tobarnsmammaen har ansvaret for at stadig flere kvinner går med hjertet utenpå kroppen. Et lite tovet tøyhjerte sydd på tunikaen eller strikkekjolen. Det kan sitte midt foran, eller litt skjevt mot hoftekammen. De finnes i et utall av farger, og noen syntes å ha festet seg der de ramlet ned. Hjertene er et slags varmemerke for plaggene i alpakkauil.

– Det med hjertet var litt tilfeldig. Jeg var uheldig med en genser. Og jeg kaster ikke ting lett. Den hadde et fint mønster på

ermet. Ideen kom da jeg tovet den og klippet ut en hjerteform, forteller Anett-Kristin.

Du skal ha innebygget GPS for å finne henne i Flatebysenteret: Opp en bakke, over et torg, gjennom et smalt smug og krass sving til høyre. Det er tunikaene som først fanger oppmerksomheten. Lette plagg i rødt, oransje, lime, isblått, grått, rosa og lillanyanser som gjør regnbuen sidrumpa. Her er jakker og kåper og ponchoer, perlepyn-tede pulsvanter samt leggings og

«Jeg har tatt små steg av gangen.»

STRIKKEVELD: Englemasker er tema for kveldens strikke-kafé. – Dette ga mersmak, sier Randi Bråten, som deltar for første gang. På bordet står lefser og solide kaffekanner.

strikk

Anett-Kristin
designer egne
strikkeklær

poseluer som kan hjemsoke deg om du ikke drar kortet. Verkstedet med stort arbeidsbord og modelldukker levner liten tvil om hvor produksjonen foregår.

– Da jeg så lokalet første gang, virket det noen hakk for stort. Jeg så meg selv i et lite hjørne med strikkemaskiner, omgitt av tomme, kalde kvadrat, sier hun og ser utover flater fylt av ullprodukter du blir i godt humør av.

FRA HUN VAR LITEN, hadde hun sett moren strikke votter, skjerf, stillongs og gensere. Hun laget like mariusgensere til både henne og bestevenninnen, og jentene

fikk velge farger. Det var først i håndarbeidstimene på skolen det ble sving på Anett-Kristins egen strikking. Ønsket om å strikke til mer enn husbruk oppsto da sønnen ble født. Hun laget barnetøy som førte til bestillinger fra naboer og venner.

– Det var så moro, men jeg var utålmodig etter å se plaggene ferdige. Det gikk ikke fort nok. Mannen min synes at strikkemaskin var en god idé. Jeg begynte med å melde meg på kurs hos Eli Tønneberg, dronningen av strikkemaskin i Norge.

Plassmangel i leiligheten gjorde at strikkevidunderet ikke kunne

stå framme. Anstrengelsene ved å rigge opp og ned begrenset bruken. Da familien flyttet i eget hus og strikkemaskinen fikk en framskutt plass i 2001, var Anett-Kristin overmoden for å satse. Hodet var fylt av design og fargekombinasjoner. Hun klippet ut antrekk fra moteblader, hentet inspirasjon fra gamle norske husflidsmønstre og tegnet modeller mellom telefoner og faktureringsrutiner på kontoret. Når ideer deiset inn, gjaldt det å feste dem til papiret. Messer og marker ble første trinn mot nettbu-tikk og eget utsalg.

– Jeg har tatt små steg av gan-

HJERTEKJOLE: Datteren Josefine er gjerne modell for mammas signaturkjoler.

Satser på
alpakka i kulden

